

Arrest

nr. 38 907 van 19 februari 2010
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2008 huwt verzoekster in Oekraïne met de Heer E. C. van Belgische nationaliteit.

Op 17 december 2008 dient verzoekster een visumaanvraag in.

Op 27 februari 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om verzoekster een visum lang verblijf (type D –gezinshereniging) af te leveren.

Omdat verzoekster teruggekeerd was naar haar land van herkomst, dient verzoekster op 10 april 2009 een nieuwe visumaanvraag in. Op 22 april 2009 wordt aan verzoekster een visum lang verblijf (type D – gezinshereniging) afgeleverd.

Op 4 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als echtgenoot.

Op 12 oktober 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 30 september 2014.

Op 18 oktober 2009 verlaat verzoekster de echtelijke woonst.

Op 9 november 2009 dient de echtgenoot van verzoekster klacht in bij de politie wegens schijnhuwelijk.

Op 16 november 2009 stelt de lokale politie een verslag van onderzoek naar de effectieve verblijfplaats op, waarin wordt vermeld dat verzoekster vertrokken is van het adres waar zij ingeschreven was.

Op 16 november 2009 wordt er tevens een verslag van samenwonen opgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten op 18 oktober 2009.

Op 23 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K, S. (...), geboren te (...), van Oekraïense nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42quater, § 1, 4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer. Uit het samenwonenverslag en bijkomende verslag van de politie van Steenokkerzeel blijkt dat betrokkene op 18.10.2009 het echtelijk dak heeft verlaten. Dit werd bevestigd door haar echtgenoot. Uit het verslag blijkt dat bij de familie K. (...) en C. (...) 10 meldingen van familiaal geweld zijn binnengekomen bij de politie. De Heer C.(...) niet kan aanvaarden dat betrokkene het echtelijk dak heeft verlaten. Betrokkene heeft contact opgenomen met het OCMW van Steenokkerzeel voor Juridisch advies en een referentieadres. Op 19 oktober 2009 werd de politie door de bevolkingsdienst verzocht de effectieve verblijfstoestand na te gaan. Op 04 november 2009 heeft de politie een onderzoek gericht naar de daadwerkelijke verblijfstoestand van de betrokkenen, en zijn ze tot de bevinding gekomen dat: de betrokken persoon betrokken is en zich zou bevinden op een opvangadres. Onderzoek/aanvraag voor een referentieadres bij het ocmw van Steenokkerzeel is lopende.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en schending van de wet van de betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991).

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing luidt als volgt: “schending van artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer”

De echtgenoot van verzoekster heeft op 1 december 2009 een verklaring opgemaakt waarin vermeldt staat dat verzoekster sedert 28 november 2009 terug in de echtelijke woonplaats verblijft. Dat er dus geen sprake meer is van apart verblijf zoals vermeldt in artikel 42 quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen duidelijk in de bestreden beslissing wordt weergegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet gelet op het feit dat er geen sprake meer is van gemeenschappelijke vestiging. De bestreden beslissing geeft duidelijk de rechtsgrond aan op grond waarvan ze is genomen. Verder wijst verwerende partij er in haar nota op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Vervolgens stelt de verwerende partij dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie een einde kan gesteld worden indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Om te kunnen spreken van een gezamenlijke vestiging dient er sprake te zijn van een gezinscel en moet er derhalve een levensgemeenschap bestaan. Uit de verklaringen van zowel de echtgenoot van verzoekster als van verzoekster zelf blijkt dat van een levensgemeenschap geen sprake meer is aangezien ze is verhuisd. Tenslotte wijst de verwerende partij er op dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In casu hield de gemachtigde van de staatssecretaris rekening met alle dienstige stukken van het administratief dossier. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde uiteraard bij het nemen van zijn beslissing enkel rekening kon houden met de gegevens zoals deze aanwezig zijn op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen en niet met gegevens die op het ogenblik van de beslissing nog niet voorhanden waren.

2.3. Verzoekster herneemt integraal het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.4. Verzoekster voert de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in samenhang met de artikelen 40bis en 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging is, dat uit het samenwoonstverslag en het bijkomend

verslag van de politie van Steenokkerzeel blijkt dat verzoekster op 18 oktober 2009 het echtelijk dak heeft verlaten hetgeen bevestigd wordt door haar echtgenoot, dat er 10 meldingen bij de politie zijn van familiaal geweld, dat de echtgenoot van verzoekster niet kan aanvaarden dat verzoekster het echtelijk dak heeft verlaten, dat verzoekster contact heeft opgenomen met het OCMW van Steenokkerzeel voor juridisch advies en een referentieadres, dat op 4 november 2009 de politie een onderzoek heeft verricht naar de daadwerkelijke verblijfstoestand van verzoekster en haar echtgenoot waaruit blijkt dat verzoekster vertrokken is en zich zou bevinden in een opvanghuis. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat haar echtgenoot op 1 december 2009 een verklaring heeft opgemaakt waarin vermeld staat dat verzoekster sedert 28 november 2009 terug in de echtelijke verblijfplaats verblijft en dat er dus geen sprake meer is van apart verblijf zoals vermeld in artikel 42, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als echtgenote van een Belg, zijnde de heer E. C. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoekster ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met in achtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een verklaring van haar echtgenoot waarin vermeld staat dat verzoekster sedert 28 november 2009 terug in de echtelijke woonplaats verblijft, merkt de Raad op dat het uiteraard niet aan de verwerende partij kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met eventuele feiten die zich zouden hebben voorgedaan na het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld rekening houdend met alle gegevens waarvan het bestuur kennis had op het moment van het nemen ervan.

In casu schrijft de Vreemdelingenwet in artikel 42quater, §1, eerste lid 4° uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is, ongeacht wat de oorzaak daarvan is. Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het verslag van samenwonen of van gezamenlijke vestiging van 16 november 2009, het proces-verbaal van 9 november 2009 en de briefwisseling van de echtgenoot van verzoekster aan de verwerende partij, duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing namelijk op 23 november 2009 geen gezamenlijke vestiging meer was en ze in huidig verzoekschrift, onder de kop “Feiten”, zelf te

kennen geeft dat zij op 28 november 2009, dit is dus na de bestreden beslissing, terug naar de echtelijke woonplaats is teruggekeerd. In de bijlage aan het verslag van samenwonen of van gezamenlijke vestiging verklaarde zij eveneens aan de wijkagent dat zij op 18 oktober 2009 naar de woning van haar werkgever vluchtte en dat ze niet meer kan samenleven met haar echtgenoot.

Verzoekster brengt dus geen andere gegevens aan aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat het hoofdmotief van de bestreden beslissing volstaat.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoekster, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht en van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET